

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. D.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Pražská 558, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 3. 2024, č. j. 64 A 2/2024-14, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 2. 2024, č. j. KRPC-133237-133/ČJ-2021-020023, podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění, zajistila žalobce (stěžovatele) na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 8. 3. 2024, č. j. 64 A 2/2024-14, zamítl.

[2] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Tento návrh odůvodňuje tím, že v případě vycestování do země původu by mu hrozila absolutně nezhojitelná fyzická a psychická újma z důvodu ukončení soužití s družkou, občankou České republiky, která odmítá Českou republiku opustit.

[3] Žalovaná s návrhem na přiznání odkladného účinku nesouhlasí, neboť stěžovatel nerespektoval pravomocně uloženou povinnost opustit území a dokonce ani rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto žalovaná neměla jinou možnost, než za účelem výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění omezit jeho osobní svobodu. Žalovaná je přesvědčena, že pokud bude mít stěžovatel příležitost, bude se snažit pokračovat v neoprávněném pobytu na území České republiky.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle

kterého lze přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu a případně i žalovaného správního orgánu, na která je třeba hledět jako na zákonná a věcně správná, dokud nejsou zákonným postupem zrušena. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[7] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).

[8] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že mu v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozhodnutí nebo rozsudku krajského soudu hrozí nějaká újma. Stěžovatelem uváděné důvody pro přiznání odkladného účinku totiž vycházejí z předpokladu, že v důsledku napadeného rozhodnutí bude nucen vycestovat. Tak tomu ovšem není. Rozhodnutí o zajištění cizinci samo o sobě povinnost vycestovat nezakládá.

[9] Navíc ani není zřejmé, čeho konkrétně by mělo být odkladným účinkem ve stěžovatelově věci dosaženo. Jestliže stěžovatel hodlal přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosáhnout svého propuštění ze zajištění, podotýká Nejvyšší správní soud, že by takový postup směřoval přímo proti smyslu institutu zajištění cizince, kterým je časově ohraničené omezení jeho osobní svobody. Již z tohoto důvodu tedy nemohl být stěžovatelův návrh úspěšný.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však soud nikterak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. dubna 2024

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu